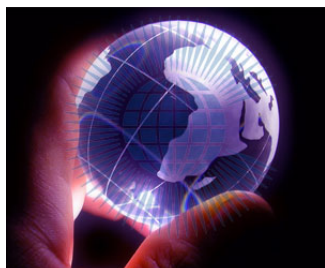

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

(Фонд стратешке културе, 18.11.2010)

У Лисабону ће се 19-20. одржати самит НАТО, на коме ће бити усвојена нова стратешка концепција Алијансе, у којој ће бити верификован прелазак војно-политичког савеза са извршавања одбрамбених функција у регионалним димензијама на решавање глобалних задатака у интересу „језгра“ савременог капиталистичког светског система. У суштини ће то значити институционализацију победе Запада у трећем светском (хладном) рату – победе, која се испољава већ у одустајању од Јалтинско-Потсдамског система и стварању функционалног „заменитеља“ ОУН (у крајњој линији, њеног Савета безбедности).

Приметимо успут, да чим је Русија пристала на учешће на Лисабонском самиту, НАТО је сместа „долио кашику жучи у чашу меда“ и испланирао да се на наредном самиту „среди проблем летова“ који се односи на Русију у вези са њеним учешћем у догађајима 08.08.08, уз ангажовање Сакашвилија у том „сређивању“.

Увлачећи Русију (земљу „полупериферије“) у савез са НАТО у својству млађег партнера и укључујући у то Европу, Америка је опет, као и приликом преговора о новом Споразуму о стратешком офанзивном наоружању, „сатерала“ основне елементе система за доношење политичких одлука у својеврсни „оперативни цајтнот“, који обезбеђује процес (диригован извана) кретања Русије и НАТО у сусрет једних ка другима.

Циљ организовања таквог „усусретног кретања“ се и не крије. Укључивање Русије у „глобалну мрежу безбедности“, изјавио је Збигњев Бжежински, треба да ослаби њене „империјске амбиције“.

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

Каже се – за једног премлаћеног дају двојицу непремлаћених – али само у том случају ако премлаћени схвата, зашто су га и како премлатили, ако из пораза извуче правилне закључке и искористи их за разраду будућих „победничких стратегија“. Својевремено претрпевши пораз у Првом светском рату, Немачка, како је писао К.Полањи у „Великој трансформацији“, „показала се способном да схвати скривене механизме уређења света XIX века и да искористи своје знање, како би срушила то уређење. Извесну злокобну интелектуалну супериорност Немачке изградиле су њени државни прегаоци 1930-их година. У Русији, међутим, са „интелектуалном супериорношћу“ нешто не штима.

Зближавање са НАТО данас – није то просто политичка одлука, то је још и цивилизацијски избор. Крећући се у правцу НАТО, неопходно је знати, јесмо ли ми спремни (не само онај слабши „вестернизовани“ сталеж, него и већина активног становништва) да се „стопимо“ са онима, који су вековима ратовали против нас, који и данас против нас воде „хладни рат“ у новој варијанти – на основу стратегије „индиректних акција“, уз коришћење технологија „диригованог хаоса“.

Како објаснити декларације о зближавању са НАТО у условима, када је 2. новембра 2010. године Стејт департмент САД подржао територијалне претензије Јапана према Русији, а Европски парламент још 2005. године донео резолуцију, у којој је Куриле означио као „окупирану територију“ и позвао Русију да их врати Јапану?

Ако пак руска страна третира у својству темељне спољнополитичке стратегије „модел прагматичног партнерства“, утемељеног не на заједничким вредностима, већ на заједничким интересима, онда би било добро одредити на шта се своди заједништво датих интереса.

Нови светски поредак, који се данас ствара на руинама разрушеног од стране Запада „јалтинско-потсдамског света“, носи собом заостравање негативних светских процеса под утицајем одређених цикличних тенденција („кондратјевских циклуса“). Још је и лично Д.Н.Кондратјев указивао на то, да су „дуги ратови“ тесно везани са преокретним политичким догађајима, какви су, по правилу, крупни ратови и геополитичка померања. При том прелазак са „повећавајућег“ на „снижавајући“ талас даје високу вероватноћу настајања озбиљних ратова, или чак крупних регионалних војних конфликта. Већ сада ситуација на Далеком Истоку личи на ону, која је настајала у Европи уочи Првог светског рата. Из резултата радова на проблему „истраживања будућности“, који су обављани у Руској академији наука (ИПМ „М.Келдиш“, МГУ и др.) може се видети:

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

- као прво, излаз из глобалне кризе 2008-2010. године, највероватније, неће довести до стабилног раста, и већ у 2012-2013. години сасвим је вероватна нова светска економска криза;

- друго, период од 2014-2020. године биће испуњен социјалним и војно-политичким конфликтима.

То јест, након дефинитивног рушења Јалтинско-Потсдамског политичког система суштина новог светског поретка ће постати стање „глобалне турбулентности“. Светски систем се налази, говорећи језиком синергетике, у "мешајућем слоју". Овде су теоријски могући различити путеви изградње глобалног света, поред осталог не обавезно оног који води ка „свету Америке“. Јасно је да је у току процес глобалне трансформације света, али није јасно у ком правцу.

Да ли је то кретање ка касном капиталистичком свету, у коме су газде „транснационалне заједнице“, или наступа посткапиталистички свет, у коме 20 процената планете живи у сегрегираним сегментима и материјалном луксузу, а 80 процената – у хаосу и бедама.

У суштини, ми живимо у епохи системске кризе и историјског посрнућа капитализма, заоштреној ефектом „пробуђене Азије“. За Русију је главни задатак да се не стропошта у „црну рупу историје“, заједно са капитализмом. Међутим, управо у том правцу Запад и гура Русију – њему нису потребни јаки конкуренти у посткапиталистичком свету, њему је потребно „дефинитивно решење руског питања“.

Дате одреднице целисходно је разматрати као ограничавајуће услове приликом формирања модела „прагматичног партнерства са НАТО“.

Дакле, шта Алијанса нуди Русији?

У чланку руководиоца Војне мисије за везе са НАТО у Русији, генерал-мајора мађарске армије Ласла Мака „Синатрина доктрина“ – избор НАТО и избор Русије“, објављеном у листу „Независни војни преглед“ 29. октобра 2010. године садржи се позив руководству

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

Русије на заједничку процену опасности по безбедност. Мисао је добра: у историји има подоста примера, када су се пред лицем заједничког непријатеља склапали и најневероватнији пактови и блокови, најфантастичнији са аспекта здравог разума. Блок „СССР-САД-Енглеска“ за борбу против Немачке – може послужити као најбољи и најсвежији пример.

Које су то заједничке опасности по безбедност које парирају стратешком савезу Русија – НАТО? Ако „профилтрирамо“ нејасне речи, основни замисао понуђеног „партнерства“ сасвим је јасан:

1. Увући Русију у конфронтацију са светом ислама.
2. Неутралисати Русију у питању изгледног војног решења „иранског питања“ – ликвидације Ирана као субјекта светске политике и регионалног лидера.
3. Искористити Русију у својству „горива“ у „горионик“ који успорава кретање „локомотиве“ НАТО путем увлачења наше земље у авганистанску авантуру.
4. Забити клин у раније изгледни стратешки дијалог са Кином, затворити „круг опкољавања Кине“.

Овде је уместо поставити питање: „А да ли нам је све то потребно?“

Зашто би Русија била „одбрамбена линија“ НАТО у случају оружаног конфликта у Азији? Није ли боље да се „са супротне обале посматра пожар“, како предлаже девета стратегема битке при изједначености снага? Није ли боље остати на позицији „памятног мајмуна“ и, „седећи на врху планине, посматрати како два тигра кидишу један на другог“ у очекивању, како ће се окончати битка између САД и Кине на девизном и индустријском фронту?

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

Уколико се то не учини, за Русију се може поновити ситуација са „чудним ратом“ 1939. године, када су после напада на Пољску, Енглеска и Француска објавиле рат Немачкој, али су тако „заштитиле“ ту земљу да је она била окупирана за пар недеља....

Анализирајући политику Запада у целини и Алијансе посебно, не може се баш веровати у то да ће у случају крупног конфликта Русије и, на пример, Кине, војници европских армија притећи нама у помоћ у Сибирску тајгу или Забајкалске степе.

Позиције руских „агената промена“ у вези са датим проблемом своде се на следеће:

1. Русија треба да начини цивилизацијски избор у корист Западног света, да сачува садашњи (у распадању) светски систем, макар и остала полупериферна земља (а за то ће нам, можда, помоћи у модернизацији економије).

2. НАТО – то је „улазница“ у Западни свет.

3. Стратешки савез са НАТО је први корак у будући улазак у Алијансу, који обезбеђује право куповине „улазнице“ у Запад (у Европску унију итд.). Присталице такве схеме стално прећуткују цену питања.

Зато ћемо ми схематски приказати, колико може коштати „улазница“ у НАТО.

„Цена питања“ формира се од губитака, условљених следећим факторима:

1. Принципом консензуса приликом доношења одлука у НАТО.

2. Неопходношћу регулисања свих територијалних спорова.

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

3. Неопходношћу преласка на стандарде НАТО.

4. Ограничењем могућности вођења самосталне политике у војно-политичкој сфери, поред осталог у сфери војно-техничке сарадње.

5. Урушавањем темеља политике Русије о непуштању у НАТО земаља из бившег СССР.

6. Неопходношћу дозначавања средстава у буџет НАТО, која се прерасподељују у циљеве који се не подударају увек са интересима Русије.

7. Изнуђеном приврженошћу химери „атлантске солидарности“, и као последица, улазак у „енергетски НАТО“, што повлачи за собом одустајање од иницијатива Русије за стварање „гасног ОПЕК“.

Осврнимо се подробније на прва два фактора.

У циљу регулисања територијалних спорова, Русија ће морати:

1. Да врати Јапану такозване „северне територије“ (четири острва Курилске греде). То, као минимум. Својевремено је амерички Конгрес донео неорочену резолуцију са захтевом о ревизији мировног споразума из Сан Франциска и савезничких докумената у вези са Јапаном. У тој резолуцији влади САД је „препоручено да сматра незаконитим чином отргнуте од Јапана територије, и то не целе (!) Куриле, него и Јужни Сахалин. Ова резолуција је на снази и дан-данас. Довољно је сетити се недавне подршке америчког Конгреса протестима Јапана поводом посете председника Русије Курилским острвима.

2. Русија ће морати да устукне и у „арктичком спору“ са Данском и Канадом, и да, између осталог „врати“ Ломоносовљев венац. И то опет као минимум. Није искључено да ће

Која је цена зближавана Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

Русија морати и да у потпуности напусти своје позиције у вези са Арктиком и да се сложи са Европском унијом, која покушава да интернационализује Арктик, исто као и Антарктик. Већ је објављено да се „северна димензија“ НАТО проширује до полова.

3. Није искључено да ће Русији бити предочене и територијалне претензије, које званично нису оформљене, али постоје де факто.

Као прво, Естонија је тражила да јој се врати Печерски, а Летонија – Посталовски регион у Псковској области.

Друго, Русија ни до данас не може да са Украјином усагласи статус Керченског залива и Азовског мора.

Треће, нису решени проблеми црноморске границе са Грузијом. Неопходно је поделити територијалне воде, економску зону и копнени део. Демилитација копнене границе отежана је постојањем нових регионалних политичких субјеката (Абхазије и Јужне Осетије).

Четврто, прикаспијске државе захтевају поделу Каспија и, што је најважније, његовог дна, чији део желе да добију Казахстан, Туркменија и Азербејџан.

Осим територијалних претензија Русија се суочава и са спецификом доношења одлука у НАТО по принципу консензуса, јер на њен улазак у Алијансу треба да пристану сви њени чланови. И овде је неизбежан сукоб са „новом Европом“ у лику Пољске и земаља Прибалтика, које су себи већ делегирале посредничке функције између Русије и Запада, схватајући их као функције оцене и надзора!

„Нова европска државност“ инкорпорирала је у себи агресивни национализам као свакодневну стратегију, који се све више испољава у форми директног „европског фашизма“ (пример: недавни скандал са министром иностраних послова Летоније, чију је ксенофобску позицију фактички подржао парламент). Те државе настављају да од Русије траже покајање и исплату контрибуција за „окупацију“! Материјалне претензије

Која је цена зближавања Русије са НАТО

Пише: Виктор Коваљов
четвртак, 18 новембар 2010 12:29

према Русији данас има 8 држава (већина њих су чланице НАТО) у укупној суми која је већа од целокупног Стабилизационог фонда Русије!

Према томе, скупо плативши „улазницу“, Русија тешко да ће нешто добити од уласка у НАТО (или од зближавања са Алијансом). Бесмислене су, на пример, наде да ће то помоћи у модернизацији руске економије. Довољно је погледати на Грчку, коју су принудно деиндустријализовали, приморали да ликвидира бродоградњу и ставили „на европску иглу“.

Дакле, чак и прва схематска анализа проблема показује, да по критеријуму „цена коштања – ефикасност“ Русији нема смисла да се зближава са НАТО. Оптимална свакодневна стратегија Русије у ближој и средњорочној перспективи требало би да буде политика активног неутралитета, која се ослања на механизам стратешког задржавања, и која за логистику има фактор силе.

Не улазак у НАТО, већ мобилизација снага које чине одбрамбени потенцијал земље може осигурати неувлачење Русије у будући светски војни конфликт. А да би Русија у складу са стратемом број 9 „посматрала пожар са супротне обале“, треба да има на уму поуке из историје и одговарајући војни потенцијал, укључујући потенцијал Стратешких нуклеарних снага. А пре свега – да не дозволи Западу да искористи стратемом број 20: „жртвовати шљиву (Русију) како би се спасило стабло брескве (западна цивилизација)“..